

findes et Fleertal, der tvivler om, at Landstutteriet, som det nu er, mere er til Byrde end til Nytte for Staten, er det ganske rigtigt, at det ikke bør votere for den mindre Sum, men lade Stutteriet bestaae, indtil Spørgsmaalet kan underkastes en nærmere Drøftelse; er der derimod et Fleertal tilstede, som deler den Anskuelse, som i sidste Session beeltes her af Thinget, og som vistnok beeltes af Mange ved Finanslovens anden Behandling iaar — er der, siger jeg, et Fleertal her i Thinget, der vedblivenbe har den Overbeviisning, at Landstutteriet har bestaaet sin Prøve og beviist sin Uformuenhed til at gavne i den Retning, som man venter deraf, saaledes at de Pengengifter, som gives dertil, ere spildte Udgifter, saa maa dette Fleertal kun votere det høist Nødvendige, for at give Ministeriet Tid til at realisere paa de billigste og for Staten nyttigste Vilkaar, og det er netop dette, som Udvalget foreslaaer. Da Regjeringen har forsømt at realisere i rette Tid, for at kunne opfylde de Betingelser, som laae i Bevillingen af Finansloven i sidste Session, har man denne Gang foreslaaet saa Meget bevilget til Landstutteriet, at der nu bliver Tid dertil. Naar det ærebe Medlem siger os, at det er „særdeles Omstændigheder“, der have forhindret, at Loven er kommen frem, skal jeg indrømme, at der ganske vist har været visse særdeles Omstændigheder; men vi skulle ikke gjøre disse særdeles Omstændigheder til kostbare Omstændigheder; den bedste Maade, hvor paa vi kunne glide over disse særdeles, uhykkelige Omstændigheder, som det ikke har staaet i vor Magt at raade over, det er, at vi bestræbe os for at gjøre dem saa lidt kostbare for Staten som muligt. Skulde ovenikjøbet de, som ere Skyld i disse uhykkelige, særdeles Omstændigheder, have Pengengifterne paa deres Samvittighed og Hjerte, da er det saameget værre for dem, og ville vi derfor bidrage Vort til at

glemme disse særdeles Omstændigheder, saa skulle vi votere med Udvalget; thi skulde vi, naar vi næste Gang kom sammen, og efterat vi havde fordybet os i dette Spørgsmaal, dog tilsidst komme til at opgive Landstutteriet og vide, at vi havde betalt saa Meget mere for disse særdeles, uhykkelige Omstændigheders Skyld, saa vilde vi endnu mere komme til at bebrejde os alle Udgifterne dertil.

M. Jensen: Den ærebe Rigsdagsmand for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Oppermand) forsvarede sit Forslag om Matriculfortene med den Bemærkning, at man af selve disse Kort kunde komme til Kundskab om, at der i dem findes Feil af en vis Størrelse; en saadan Oplysning kan synes at være vigtig for de Herrer, der ikke have nøie Kjenndskab til saadanne Kort, men jeg vil bede den ærebe Rigsdagsmand at sige os, om han troer, at der gives noget som helst Kort, som ikke har Feil af en vis Størrelse, om det er muligt at tegne noget Kort uden saadanne Feil, og om han troer, at den Omstændighed, at der i Matriculfortene findes Feil af en vis Størrelse, i og for sig kan være nogen væsentlig Ulempe ved disse Kort. Jeg skal imidlertid atter indrømme, at jeg veed, at der paa visse Matriculfort findes meget store Feil, men naar den ærebe Rigsdagsmand mener, at man af den Grund skulde opfordre Ministeriet til at lade disse Kort undersøge, saa er han i Vilbarelse; thi Matriculcontoret veed ligesaa godt som han og jeg, hvad det er for Kort, som lide af disse Feil, og det er derfor aldeles urimeligt at lade anstille en Undersøgelse i saa Henseende, da Matriculcontoret ved de Udskiftningsforretninger, der jævnlig indkomme, har en saa god Leilighed, som man kan ønske sig, til at faae Visshed om, hvilke Kort der isærdeles lide af Upaalidelighed.